

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/28/2020
Identifikačné číslo spisu: 2116207940
Dátum vydania rozhodnutia: 21.10.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2116207940.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Ľalíka a sudcov JUDr. Aleny Svetlovskej a JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD., v spore žalobcov 1/ V. S., bývajúceho v B. XXX, 2/ F. S., bývajúceho v Š., W. XX/, proti žalovanej Q. R., bývajúcej v W., F. X/XX, zastúpenej JUDr. Dašou Taschovou, advokátkou so sídlom v Prievidzi, Hodžu 14/1, o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 10 C 93/2016, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 2. júla 2019 sp. zn. 9 Co 339/2018, takto

rozhodol:

M e n í rozsudok Krajského súdu v Trnave z 2. júla 2019 č. k. 9 Co 339/2018 - 81 a rozsudok Okresného súdu Trnava z 14. augusta 2018 č. k. 10 C 93/20016 - 40 tak, že žalobu z a m i e t a.

Žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov celého konania proti žalobcom.

Odôvodnenie

I. Skutkové okolnosti prípadu a obsah napadnutých rozhodnutí

1. Okresný súd Trnava (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 14. augusta 2018 určil, že spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 3/4 na nehnuteľnostiach k. ú. B., zapísaných na liste vlastníctva (ďalej len „LV“) č. XXXX, stavba - rodinný dom, súpisné č. XXX a parcely registra "E" evidované na mape určeného operátu, parcela č. XXX/X - orná pôda vo výmere 260 m², parcela č. XXX/X - orná pôda vo výmere 198 m², parcela č. XXX/XXX - orná pôda vo výmere 126 m² a parcela č. XXX - orná pôda vo výmere 86 m², patria do dedičstva po nebohom V. S., zomrelom XX. F. XXXX. Uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. V odôvodnení uviedol, že nebolo sporné, že došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy dňa 2. decembra 2015 t. j. pred smrťou poručiteľa, ktorý odpredal svoj spoluvlastnícky podiel 3/4 k predmetným nehnuteľnostiam žalovanej. Poručiteľ zomrel 11. decembra 2015, t. j. ešte pred rozhodnutím katastrálneho odboru Okresného úradu Trnava o návrhu na povolenie vkladu predmetných nehnuteľností v rozsahu 3/4 do katastra nehnuteľností, ku ktorému došlo 18. decembra 2015, odkedy sa žalovaná stala vlastníčkou sporných podielov na týchto nehnuteľnostiach. Konštatoval, že poručiteľ bol v deň smrti ešte stále spoluvlastníkom sporných nehnuteľností, pričom túto argumentáciu nebolo možné prelomiť

názorom žalovanej, že vecnoprávne účinky zmluvy nastali jej podpisom, nakoľko k prechodu vlastníckeho práva je potrebné právoplatné rozhodnutie príslušného katastrálneho odboru okresného úradu o vklade.

1.2. Súd prvej inštancie vychádzajúc z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (porov. rozh. sp. zn. 3 Cdo 154/2010) poukázal na jeho právny záver, z ktorého vyplýva, že súdna prax akceptuje žaloby, ktorými sa dedič domáha určenia, že tá - ktorá vec patrí do dedičstva po poručiteľovi, pričom práve ich povaha spôsobuje prípustnosť takéhoto určovacieho výroku aj do minulosti, ak je na takejto žalobe naliehavý právny záujem.

1.3. V súvislosti s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 151/2016 - 29 z 3. mája 2017, na ktoré poukázala žalovaná, uviedol, že v tomto prípade nedošlo k osobitným okolnostiam, ktoré boli predmetom posudzovania zo strany ústavného súdu, a to dobrá viera nadobúdateľa po viacnásobných prevodoch nehnuteľnosti, nakoľko v tomto prípade boli žalobcovia bdeli a žalobu podali včas na ochranu svojich práv, ktorých sa nemôžu domôcť iným spôsobom.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) na základe podaného odvolania žalovanej rozsudkom z 2. júla 2019 sp. zn. 9 Co 339/2018 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Vyslovil, že žalobcovia majú nárok proti žalovanej na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.

2.1. Odvolací súd zhodne s názorom súdu prvej inštancie poukázal na ustálenú súdnu prax, ktorá akceptuje žaloby, ktorými sa dedič domáha určenia, že tá - ktorá vec patrí do dedičstva po poručiteľovi. Doplnil, že v zmysle judikátu R 60/2007, ak rozhodnutie o povolení vkladu do katastra nehnuteľností nenadobudlo právoplatnosť za života prevodcu (a právne účinky vkladu nenastali ku dňu podania návrhu na vklad alebo v deň uvedený v návrhu na vklad), nehnuteľnosti boli v čase smrti prevodcu v jeho vlastníctve a patria do dedičstva po ňom. Ďalej podľa R 59/2007, rozhodnutie správy katastra o povolení vkladu nie je rozhodnutím, s ktorým by zákon spájal vznik účinnosti zmluvy o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnej veci (§ 47 Občianskeho zákonníka). Účinky vkladu podľa § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka spočívajú v nadobudnutí vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, t. j. vo vecno-právnych následkoch, a nie v obligačno-právnych následkoch (v účinnosti) zmluvy, ktoré nastali platným prijatím návrhu na uzavretie zmluvy (§ 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Väzanosť účastníkov ich prejavmi vôle, smerujúcimi k prevodu vlastníckeho práva sa vzťahuje aj na dedičov zomrelého účastníka. Smrť fyzickej osoby je v majetkových veciach právnou skutočnosťou, s ktorou sa spája univerzálna sukcesia podľa § 460 a nasl. Občianskeho zákonníka.

2.2. Predmetom sporu však nebolo posudzovanie platnosti kúpnej zmluvy, a preto nebolo možné posudzovať a uzavrieť, či žalovaná bola dobromyseľná pri uzatváraní kúpnej zmluvy. Odvolací súd vyslovil, že i napriek veku predávajúceho (76 rokov) a skutočnosti, že bol po mozgovej príhode, nemožno dospieť k záveru, že nebol spôsobilý na uzavretie kúpnej zmluvy, resp., že žalovaná nedobromyseľne využila jeho stav. Uzavrel, že minimálne predčasnosť tohto záveru nemala vplyv na vecne správny záver súdu prvej inštancie vo veci samej. Vo vzťahu k nálezu ústavného súdu z 3. mája 2017 sp. zn. I. ÚS 151/2016, na ktorý opätovne poukázala žalovaná v odvolaní uviedol, že predmetom rozhodovania ústavného súdu bola značne odlišná skutková, aj právna situácia.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

II. Argumentácia dovolateľky

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c) CSP, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Podľa názoru žalovanej, v danej veci išlo o posúdenie právnej otázky týkajúcej sa existencie naliehavého právneho záujmu v prípade žaloby o

určenie, že vec patrí do dedičstva. Poukázala na to, že súdy vo svojich odôvodneniach uviedli viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, avšak nie je zrejmé, z ktorého konkrétneho rozhodnutia vychádzali. Navyše, právne závery uvedených rozhodnutí nie sú jednotné. Namietala, že odvolací súd neodôvodnil, v čom vidí naliehavý právny záujem žalobcov na vydanie predmetného rozhodnutia. Podľa ustálenej judikatúry totiž, ani dodatočné prejednanie dedičstva nespôsobí zápis dedičov ako vlastníkov sporných nehnuteľností do katastra nehnuteľností. Zdôraznila, že v danej veci nebola odstránená právna neistota žalobcov a nie je daný naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva ku dňu smrti poručiteľa, keďže takýmto rozhodnutím sa nepredchádza vzniku ďalšieho sporu o vlastníctvo. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie ústavného súdu z 3. mája 2017 sp. zn. I. ÚS 151/2016, podľa ktorého, ak má mať určovací žaloba, okrem iného, aj preventívny charakter, nemožno vidieť rozumný dôvod na to, aby sa otázka dobrej viery nadobúdateľa, ktorý je evidovaný v katastri nehnuteľností ako vlastník, neskúmala v konaní o určení, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiťovi. Zdôraznila, že súdy by mali zohľadňovať aj skutočnosti, ktoré nastali po smrti poručiťeľa a rešpektovať jeho vôľu vyjadrenú v platnom právnom úkone. Dodala, že uvedeným rozhodnutím ústavného súdu bolo prekonané rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 29/2010, na ktoré vo svojom odôvodnení odkazoval odvolací súd. Navrhla zmeniť rozhodnutie odvolacieho súdu a žalobu zamietnuť, prípadne napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalobcovia 1/ a 2/ sa k doručenému dovolaniu písomne nevyjadrili.

III. Procesné podmienky konania pred najvyšším súdom

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“ resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, s nariadením termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia (§ 438 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 CSP) v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je nielen prípustné, ale i dôvodné.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilnoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 4/2011).

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porov. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, sp. zn. 2 Cdo 132/2013, sp. zn. 3 Cdo 18/2013, sp. zn. 4 Cdo 280/2013). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (sp. zn. 1 Cdo 6/2014, sp. zn. 3 Cdo 209/2015).

8. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Aj dovolanie sa posudzuje podľa jeho obsahu (§ 438 ods. 1 a § 124 ods. 1 CSP).

9. Podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým

sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

IV. Posúdenie opodstatnenosti dovolania

11. Právny záujem účastníkov (strán sporu) na výsledku konania je inou kategóriou, ktorá úzko súvisí, avšak nie je totožná, s vecnou legitimitáciou. Podobne ako vecná legitimitácia, nie je ani právny záujem podmienkou účastenstva, pretože to je určované rýdzo procesne, ale je podmienkou úspešnosti tej ktorej strany sporu v konaní (v spore) o jeho predmete.

12. Súd nie je orgánom akademického riešenia právnych sporov bez praktického právneho dopadu. Rozhoduje v konkrétnych prípadoch porušenia alebo ohrozenia práva, ak požadované rozhodnutie má pre právnu sféru (právne postavenie) strany sporu konkrétny právny význam pre naplnenie princípu efektivity ochrany práv a záujmov dotknutej strany. Zmiený princíp znamená, že majú byť zaručené práva „praktické a účinné“, nie snád' len práva „teoretické a iluzórne“ (viď Broniovski v. Poľsko, rozsudok Veľkého senátu Európskeho súdu pre ľudské práva z 22. júna 2004, sťažnosť č. 31443/96). Ten je predstavovaný práve požiadavkou, že strana sporu musí mať právny záujem na výsledku konania.

13. U tzv. určovacích žalôb (§ 137 písm. c) CSP) je požiadavka právneho záujmu, dokonca naliehavého právneho záujmu, výslovne stanovená zákonom; jeho nedostatok (nepreukázanie) vedie k zamietnutiu žaloby.

Požadovaná naliehavosť právneho záujmu je chápaná jednak v zmysle časovom (potreba odstránenia neistoty je aktuálna), jednak v tom zmysle, že žalobca nemá inú možnosť, hlavne nemá možnosť žalovať na plnenie z rovnakého dôvodu. Posúdenie naliehavého právneho záujmu je otázkou právnej kvalifikácie rozhodných skutočností. Je tiež právnym nástrojom procesného práva, ktorý má zabrániť tomu, aby boli v praxi vyvolávané zbytočné spory bez praktického právneho významu pre subjekty práv (strany sporu).

14. Právnu normu treba vykladať tak, aby splnila svoju funkciu, spočívajúcu v rozumnom a spravodlivom vyriešení alebo usporiadaní problému v tom zmysle, aby obstálo v hodnotení tzv. zdravého rozumu a podľa predstáv spravodlivosti, panujúcej v spoločnosti.

15. V preskúmvanej veci predmetom posúdenia dovolacím súdom bola výslovne otázka (ne) existencie naliehavého právneho záujmu žalobcov na určení, že 3/4 podiel na sporných nehnuteľnostiach patrí do dedičstva po poručiťovi V. S., ktorý ho ešte za svojho života previedol na žalovanú platnou kúpnou zmluvou, ktorá žalobcami spochybnená nebola. Súdny nižších inštancií považovali žalobu za dôvodnú konštatovaním, že je daný naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Vychádzali z rozhodovacej praxe dovolacieho súdu ohľadne preferovania princípu ochrany vlastníckeho práva (sp. zn. 3 Cdo 154/2010, sp. zn. 3 Cdo 29/2010), pričom nesúhlasili s argumentáciou žalovanej, týkajúcej sa prekonania vysloveného právneho názoru dovolacieho súdu v uvedených rozhodnutiach, a to Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. mája 2017 sp. zn. I. ÚS 151/2016, v ktorom je expresis verbis povedané, že judikátorne závery vyslovené v označených rozhodnutiach vo svetle preferovaného princípu ochrany dobrej viery dobromyseľného nadobúdateľa, už neobstoja (bod 20).

16. Princíp dobrej viery chrániaci účastníkov súkromnoprávných vzťahov je jedným z kľúčových prejavov princípu právnej istoty odvíjajúceho sa od princípu právneho štátu. Nadobúdateľovi vlastníckeho práva, pokiaľ toto právo nadobudol v dobrej viere, a v súlade s platným právom musí byť poskytovaná široká ochrana, pretože v opačnom prípade by si, v katastri zapísaný vlastník, nikdy nemohol byť istý svojim vlastníctvom, čo by bolo v rozpore s poňatím materiálneho právneho štátu (porovnaj aj R 14/2009), ktorého jedným z atribútov je aj právna istota.

17. Predpokladom úspešnosti žaloby o určenie, či tu právny vzťah alebo právo je či nie je, je to, že účastníci majú vecnú legitimáciu, a že žalobca má na požadovanom určení naliehavý právny záujem. O naliehavý právny záujem môže zásadne ísť iba vtedy, ak by bez súdom vysloveného určenia, že právny vzťah alebo právo existuje, bolo buď ohrozené právo žalobcu, alebo by sa jeho právne postavenie stalo neistým.

To znamená, že u žalobcu musí ísť buď o právny vzťah (právo) už existujúce (aspoň v dobe vydania rozhodnutia), alebo o takú jeho procesnú, prípadne hmotnoprávnu situáciu, v ktorej by objektívne v už existujúcom právnom vzťahu mohol byť ohrozený, prípadne pre svoje neisté postavenie by mohol byť vystavený konkrétnej ujme (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. mája 2017 sp. zn. I. ÚS 151/2016, publikovaný v časopise Zo súdnej praxe pod č. 25/2018, či pod č. 20/2017 Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky).

18. Doktrína preventívneho charakteru určovacej žaloby vychádza preto z toho, že žalobca má naliehavý právny záujem vtedy, ak k porušeniu jeho práva (zatiaľ) nedošlo, avšak jeho právo či právne postavenie je neisté alebo ohrozené. Nie je prípustné určovať práva do minulosti, ak tieto medziasom už zanikli. Platí zásada, že rozsudok určuje (ne)existenciu práva ku dňu jeho vyhlásenia (§ 217 ods. 1 CSP). Ak má totiž mať určovacia žaloba, okrem iného, preventívny charakter (má predchádzať ďalším sporom), nemožno považovať za rozumný dôvod to, aby sa otázka dobrej viery nadobúdateľa, ktorý je evidovaný v katastri nehnuteľností ako vlastník, neskúmala aj v konaní o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľovi, a aby sa takto v podstate predlžoval stav právnej neistoty nadobúdateľa nehnuteľnosti a aby sa nútili strany sporu do podávania ďalších žalôb, v ktorých by sa už táto otázka následne riešila. Navyše, aj rozhodnutie o takomto určení musí deklarovať existenciu právneho vzťahu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia. Pokiaľ takýto právny vzťah už neexistuje, nemôže mať ani návrh na určenie, že veci patria do dedičstva po zomrelom poručiteľovi úspech (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. mája 2017 sp. zn. I. ÚS 151/2016).

19. Uplatnená námietka týkajúca rozdielného posudzovania otázky existencie naliehavého právneho záujmu v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu bola opodstatnená, lebo súdy nižších inštancií síce z nej vychádzali, avšak opomenuli sa náležite vysporiadať nielen s judikatúrou dovolacieho, ale aj ústavného súdu, ktorý konštatoval, že tieto judikátorne závery dovolacieho súdu, uvedené v rozhodnutiach sp. zn. 3 Cdo 154/2010 a sp. zn. 3 Cdo 29/2010, už vo svetle preferovaného princípu ochrany dobrej viery dobromyseľného nadobúdateľa, sú nepoužiteľné. Žalovaná preto dôvodne namietala, že súdy nižších inštancií síce poukázali na viaceré rozhodnutia dovolacieho súdu, ale náležite sa nevysporiadali s rozhodnutím ústavného súdu, na ktoré poukázala. Konštatovanie súdov, že sa na danú vec nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 151/2016 nevzťahuje, dovolací súd nepovažoval za správne a náležité, ba práve naopak. Nerešpektovanie právneho názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadreného v citovanom náleze predstavuje porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy, v princípe rovnosti a právnej istoty.

20. Ak má teda dovolateľka za to, že právny záver odvolacieho súdu sú v rozpore s judikatúrou ústavného súdu, je daný predpoklad prípustnosti dovolania v tom, že dovolací súd sa má odchyliť od svojej doterajšej rozhodovacej praxe alebo v tom, že ide o najvyšším súdom doteraz neriešenú právnu otázku. K tomu, aby bol predpoklad prípustnosti riadne vymedzený, musí dovolateľ uviesť konkrétnu judikatúru ústavného súdu, ktorá sa už predmetnou otázkou zaoberal, a to dovolateľka urobila.

Z týchto dôvodov dovolací súd v súlade s ustanovením § 449 ods. 3 CSP napadnuté rozhodnutia súdov nižších inštancií zmenil a žalobu ako nedôvodnú pre nedostatok naliehavého právneho záujmu v zmysle judikátorneho záveru ústavného súdu vo veci sp. zn. I. ÚS 151/2016 zamietol.

21. Ústavný súd Slovenskej republiky je totiž vo vzťahu k rozhodovacím formáciám najvyššieho súdu súdom „nadradeným“, a preto jeho rozhodnutie je pre ne precedenčne záväzné v skutkovo a právne obdobných prípadoch, a to aj vtedy, ak sa odlišuje od predchádzajúcich rozhodnutí najvyššieho súdu. V takomto prípade nie je potrebné začínať procedúru zjednocovania judikatúry ústavného súdu a najvyššieho súdu v zmysle ustanovenia § 22 zákona č. 757/2004 Z. z., alebo podľa ustanovenia § 48 ods. 1 CSP (porovnaj rozh. najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 142/2019). Najvyšší súd Slovenskej republiky tak pracuje s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky ako „inštančne nadradenou“ a všeobecne záväznou vo všetkých porovnateľných prípadoch.

V. Záver

22. Pretože odvolací súd rozhodol nesprávne a doterajšie výsledky konania ukazujú, že je možné o veci rozhodnúť, najvyšší súd jeho rozsudok spolu s rozsudkom okresného súdu zmenil tak, že žalobu zamietol.

23. O nároku na náhradu trov celého konania dovolací súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 453 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že v súlade so zásadou úspechu (§ 255 ods. 1 CSP) priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie, odvolacieho konania vrátane trov dovolacieho konania proti žalobcom, s tým, že o ich výške rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.